

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1024/2015
24.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужилаца И.С. из С., Ј.Ч. из С., С.К. из села Ж., К.С., С.М. и М.Ј., свих из села А., М.А. из Ж. и М.Ч. из С., чији је заједнички пуномоћник адвокат С.Н. из В., против туженог ПД К.И. ДОО из Б.– З., чији је пуномоћник адвокат Д.А. из С., ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 бр.4373/14 од 23.01.2015. године, у седници одржаној 24.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4373/14 од 23.01.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици П1 бр.1233/13 од 05.09.2014. године, ставом I изреке, усвојени су тужбени захтеви тужилаца и тужени обавезан да им на име разлике између исплаћене и тражене отпремнине, односно мање исплаћене отпремнине, исплати појединачно означене новчане износе у распону од 121.341,86 динара до 1.103.308,36 динара, са законском затезном каматом од 27.12.2006. године до исплате. Ставом II изреке тужени је обавезан да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.744.654,00 динара.

Павноснажном пресудом Апелационог суда у Нишу Гж бр.4373/14 од 23.01.2015. године, преиначена је наведена првостепена пресуда тако што су одбијени тужбени захтеви тужилаца којим су тражили да им тужени исплати мање исплаћену отпремнину у износима означеним ставом I изреке пресуде, а тужиоци су обавезани да туженом накнаде трошкове парничног поступка у износу од 516.750,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14) који се у овом парничном поступку примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија

тужилаца није основана. Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Без утицаја је ревизијски навод тужилаца да је доношењем побијане пресуде учињена битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП јер се ревизија не може изјавити из овог разлога на основу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су били радници код туженог до 31.12.2006. године, када су им на основу решења туженог донетих 27.12.2006. године, отказани уговори о раду због престанка потребе за њиховим радом услед организационих и економских промена према Програму решавања вишка запослених код туженог од 05.12.2006. године. У складу са овим програмом, тужени је тужиоцима исплатио отпремнину у висини једне бруто зараде за сваку годину радног стажа, под којом се подразумева просечна зарада запосленог исплаћена у периоду октобар-децембар месец 2005. године, у висини прописаној чланом 9. наведеног програма туженог, што је констатовано у решењима о отказу. Сви тужиоци су потписали изјаве којим су прихватили да им радни однос престане из разлога предвиђеног чланом 179. став 1. тачка 9. Закона о раду, под условом да им се исплати отпремнина утврђена чланом 9. програма туженог од 05.12.2006. године, која им је и исплаћена у тој висини. Тужиоци нису тражили поништај решења о отказу уговора о раду, нити поништај писмених изјава којим су прихватили исплату отпремнине на начин предвиђен програмом туженог из децембра месеца 2006. године; а које су им исплаћене пре доношења решења о отказу уговора о раду. Тужиоцима су исплаћени износи отпремнине у висини предвиђеној тачком 9. Програма туженог од 05.12.2006. године, која је већа од оне која је прописана чланом 158. став 1. Закона о раду. Пре тога је код В. АД С. чији су тужиоци били радници и акционари, дошло до промене оснивача са уделом од 100% на основу понуде понуђача К.Л.Р. из Ф. за откуп акција, након чега је у регистру субјеката регистрована промена наведеног привредног субјекта у погледу форме и назива, као овде тужени. Наведена француска фирма је радницима В. АД С. као акционарима дала понуду за откуп акција од 25.03.2005. године, у којој у тачки 9.1. је понудила сваком запосленом који је проглашен технолошким вишком, исплату отпремнине у износу последње примљене бруто месечне плате по години стажа, а за запослене са стажом до шест година, отпремнину од шест последњих примљених бруто месечних плата. Током те 2005. године већи број радника В. АД је био проглашен технолошким вишком и њима је исплаћена отпремнина у висини из тачке 9.1. понуде за преузимање акција од 25.03.2005. године. Тужиоци у овом спору траже разлику између износа примљених отпремнина обрачунатих у складу са чланом 9. Програма туженог од 05.12.2006. године и висине отпремнине предвиђене у тачки 9.1. понуде за преузимање акција од 25.03.2005. године; у висинама утврђеним налазом и мишљењем вештака, који представљају висину њихових појединачних тужбених захтева.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбене захтеве тужилаца закључујући да су тужиоци као радници и акционари тадашњег В. АД из С. прихвативши откуп акција прихватили и понуду о висини отпремнине утврђене тачком 9.1. овог програма, сматрајући да је на тај начин дошло до сагласности воља у њиховом уговорном односу, прихватам учињене опште понуде у смислу чланова 32. и 33. Закона о облигационим односима (ЗОО).

Другостепени суд је правилно применио материјално право када је одбио тужбени захтев тужилаца закључујући да се овај радни спор са аспекта примене материјалног права разрешава применом одредби Закона о раду, с обзиром да је тужиоцима отпремнина исплаћена у поступку проглашења за тзв. технолошки вишак доношењем решења о отказу уговора о раду на основу члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду („Сл. гласник РС“, број 24/05, са изменама). Чланом 158. став 1. овога закона, прописана је висина отпремнине коју је послодавац дужан да исплати раднику у оваквом случају отказа уговора о раду, која не може бити мања од збира трећине зараде за сваку навршену годину рада у радном односу првих десет година и четвртине за сваку наредну годину преко десет година проведених у радном односу код послодавца. Како је тужени исплатио тужиоцима отпремнине у износима који су већи од отпремнине прописане цитираном законском одредбом и то у висини прописаној чланом 9. Програма решавања вишка запослених од 05.12.2006. године, то је другостепени суд правилно нашао да тужиоцима зато не припада тражена разлика новчаних износа, у обиму већем од оног који је прописан законом и општим актом послодавца.

Управо из изложених разлога правилног правног становишта другостепеног суда: да је тужиоцима којима су отказани уговори о раду у поступку решавања вишка запослених по програму туженог од 05.12.2006. године, исплаћена отпремнина у висини утврђеној тачком 9. овог програма, а свакако преко висине отпремнине која се утврђује према члану 158. Закона о раду; нису основани њихови ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права јер су они са туженим засновали уговорни однос у поступку продаје акција понудом наведене француске фирме од 25.03.2005. године и да зато овај њихов спорни правни однос треба разрешити применом института прихвата опште понуде на основу одредби ЗОО.

Правилно је одлучено и о трошковима поступка на основу члана 165. став 2. у вези чланова 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић,с.р.**